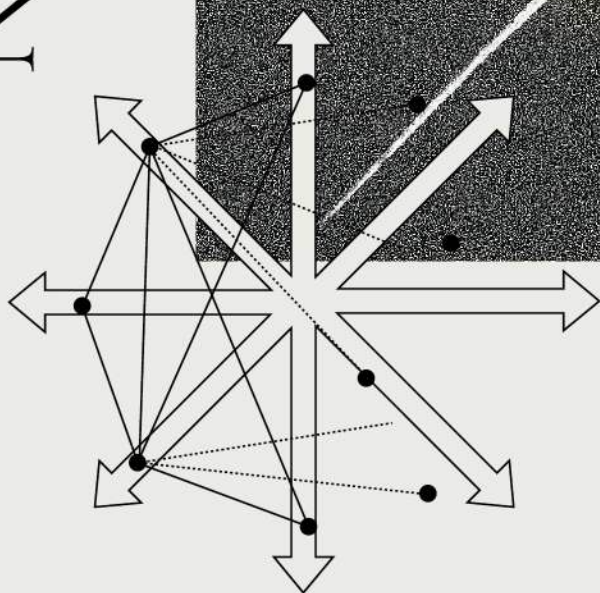


words

DAN BROWN

แดน บราวน์ เขียน อรุณชัย นครินทร์ แปล



ยอดขายทั้งชุด
กว่า 250 ล้านเล่มทั่วโลก

ออริจิน

ORIGIN

#1 WORLDWIDE BESTSELLING PHENOMENON

words
words without boundaries

ออริจิน Origin

แดน บราวน์
เขียน

อนุรักษ์ นครินทร์
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ออริจิน
ORIGIN

//words

ไนเคโรบริษัทยามรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**  **Words publishing**

Copyright © 2017 by Dan Brown

Cover Image © Wikimedia Commons

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9553-2

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ปวีร์สา เต็มดวง

บรรณาธิการต้นฉบับ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก สกส ปานกลินพุ่ม, นวพรรษ เอื้อพิทยการ • ออกแบบรูปเล่ม ทองเพียร วรรณทอง, ญาณิศา งานเพียรเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

ด้วยความระลึกถึงแม่ของผม

คำนำสำนักพิมพ์

การกลับมาของศาสตราจารย์แลงดอนในครั้งนี้ เป็นความเปลี่ยนแปลงแบบก้าวกระโดดครั้งใหญ่ที่แดน บราวน์ ไม่เคยทำมาก่อน จากเดิมเส้นทางของศาสตราจารย์วอนเวียนอยู่กับงานศิลปะสมัยเก่า เล่มนี้จะเป็นครั้งแรกที่ศาสตราจารย์แลงดอนต้องพัวพันกับงานศิลปะสมัยใหม่ที่เน้นความสร้างสรรค์มากกว่าความงาม

นอกจากนี้ แดน บราวน์ ยังนำเสนอประเด็นที่ทุกคนในสังคมให้ความสนใจ นั่นคือการคานอำนาจระหว่างวงการศาสนาและวงการวิทยาศาสตร์ ทุกถ้อยคำที่ตัวละครในเรื่องพูดจะสะกิดใจคนอ่านให้ขบคิดถึงตัวเอง และสนุกไปกับการดูศาสตราจารย์หัวอนุรักษ์นิยมอย่างโรเบิร์ต แลงดอน ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และร่วมมือกับปัญญาประดิษฐ์ในการไขปริศนาเพื่อค้นหาว่าลูกศิษย์ตัวเองค้นพบอะไร

ไม่ว่าจะแฟนพันธุ์แท้ที่ติดตามผลงานของแดน บราวน์ ตั้งแต่ *รหัสลับดาวินชี* หรือแฟนรุ่นใหม่ที่ไม่เคยอ่านงานของแดน บราวน์ มาก่อน ต้องชอบเล่มนี้แน่

words

คำนำผู้แปลฉบับพิมพ์ครั้งแรก

ผู้แปลมีความยินดีและขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์ที่ไว้วางใจให้ถ่ายทอด *Origin* ของแดน บราวน์ เป็นภาษาไทย

ในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ ผู้แปลพยายามเคารพต้นฉบับภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ สำหรับเนื้อหาส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ เนื่องจากผู้แปลมิได้เรียนมาทางสายวิทยาศาสตร์ แต่ได้มีการค้นคว้าอย่างเต็มที่ ดังนั้นหากมีข้อขัดตกบกพร่องอย่างไร ผู้แปลต้องขอภัยอย่างยิ่ง และขอผู้รู้โปรดชี้แนะเพื่อแก้ไขในการพิมพ์ครั้งต่อไป จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

เรื่องราวใน *Origin* เกิดขึ้นตามเมืองต่างๆ ในประเทศสเปนตลอดเรื่อง ดังนั้นจึงเลี่ยงไม่พ้นที่จะมีคำภาษาสเปนปรากฏเป็นระยะ ผู้แปลต้องขอบพระคุณเพื่อนเก่า คือรองศาสตราจารย์ ดร.สว่างวัน ไตรเจริญวิวัฒน์ แห่งภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้แปล *ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า ซุนนางต่ำศักดิ์นักฝัน* ที่ได้กรุณาตรวจและแปลภาษาสเปนให้ถูกต้อง รวมทั้งชื่อตัวละครสำคัญหลายตัวด้วย มิฉะนั้นผู้แปลก็คงอ่านออกเสียงผิดให้ต้องได้อายเป็นแน่

ขอขอบคุณคณะกรรมการทั้งสามท่านของแพรวสำนักพิมพ์ คือ คุณอุษณีย์ วิรัตน์พันธ์ คุณองอาจ จิระอร และคุณอภิญญา ธโนปจัย ที่อุตสาหะตรวจแก้ทั้งความถูกต้องและความสละสลวยราบรื่นของภาษา ก่อนที่ *Origin* ฉบับภาษาไทยจะปรากฏสู่สายตาผู้อ่าน

ผู้แปลหวังว่านักอ่านชาวไทยจะต้อนรับ *Origin* เช่นเดียวกับผลงานเรื่องอื่นๆ ของแดน บราวน์ ที่ออกมาก่อนหน้านี้

อนุรักษ์ นครินทร์

24 มกราคม 2561

เราต้องเต็มใจละทิ้งชีวิตในแบบที่เราวางแผนไว้ เพื่อจะได้มีชีวิตแบบที่รอเราอยู่

-โจเซฟ แคมป์เบลล์

ข้อเท็จจริง :

งานศิลปะ สถาปัตยกรรม สถานที่ วิทยาศาสตร์ และองค์การศาสนา
ทั้งหมดในนวนิยายเรื่องนี้ล้วนมีอยู่จริง

บทนำ

ขณะที่รถไฟล่อเฟื่องโบราณขบวนนั้นค่อยๆ ไต่ขึ้นทางลาดชันเวียนหัว เอ็ดมันด์ เคิร์สซ์ แห่งมองลาร์จยอตเขาอันขรุขระเบื้องบน จากระยะไกลนี้ อารามศิลาขนาดมหึมาที่สร้างลึกเข้าไปในผิวหน้าของผาชันดูเหมือนลอยอยู่ในอวกาศ เชื่อมติดกับหน้าผาชันนั้นอย่างน่ามหัศจรรย์

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งกาลเวลามิอาจแตะต้องในแคว้นคาตาโลเนียของสเปน แห่งนี้ ยืนหยัดต้านทานแรงโน้มถ่วงมานานกว่าสี่ศตวรรษ ไม่เคยละเลือนจากจุดประสงค์แรกเริ่มที่มันถูกสร้างขึ้น นั่นคือปกป้องผู้พักพิงให้พ้นจากโลกยุคใหม่

น่าขันที่ตอนนี้คนเหล่านั้นจะเป็นกลุ่มแรกที่ได้รู้ความจริง เคิร์สซ์คิดนึกอยากรู้ว่าพวกเขาจะมีปฏิริยาอย่างไร ตามประวัติศาสตร์แล้วผู้ที่อันตรายสุดบนโลกใบนี้ก็คือคนของพระเจ้า...โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระเจ้าของพวกเขา ถูกคุกคาม และนี่เรากำลังจะชดหอกไฟเข้าไปใส่ร่างแทน

เมื่อรถไฟไต่ขึ้นไปถึงยอดเขา เคิร์สซ์มองเห็นร่างหนึ่งยืนรอบนชานชาลาเพียงลำพัง บุรุษร่างผ่ายผอมเหี่ยวยานั้นอยู่ในชุดคลุมยาวสีม่วงกับเสื้อคลุมตัวนอกสีขาวตามแบบคาทอลิก พร้อมสวมหมวกกลมบนศีรษะ เคิร์สซ์จำร่างผอมมีแต่กระดูกของเจ้าบ้านคนนี้ได้จากภาพถ่าย และรู้สึกว่าจะดรินาลิน พลุ่งพล่านโดยไม่คาดคิด

บัลเด์สปีโนมาต้อนรับเราด้วยตัวเองเลย

บิชอปอันโตนิโอ บัลเด์สปีโน เป็นบุคคลน่าเกรงขามในสเปน มิเพียงแต่เป็นพระสหายและที่ปรึกษาผู้ได้รับความไว้วางพระราชหฤทัยของกษัตริย์เท่านั้น

แต่ยังเป็นผู้สนับสนุนการรักษาค่านิยมคาทอลิกแบบอนุรักษนิยมและมาตรฐานทางการเมืองแบบดั้งเดิม ที่ทรงอิทธิพลและ“เสียงดัง”ที่สุดผู้หนึ่งของประเทศอีกด้วย

“เอ็ดมันด์ เคิร์สส์ สินะ พ่อเดา” บิชอปเอ่ยเสียงเรียบขณะที่เคิร์สส์ก้าวออกจากโรงไฟ

“ขอรับผิดชอบตามข้อหาครับ” เคิร์สส์ว่าพลางยิ้มขณะยื่นมือออกไปจับมือ มีแต่หนังหุ้มกระดูกของเจ้าบ้าน “บิชอปบัลเดสปีโน ผมอยากขอบคุณท่านที่จัดการนัดพบครั้งนี้”

“พ่อชื่นชมนะที่คุณ *ขอมา*” เสียงของบิชอปมั่นคงกว่าที่เคิร์สส์คาด ทั้งไสกระจ่างและกังวานเหมือนเสียงระฆัง “ไม่บ่อยนักหรอกที่คนในแวดวงวิทยาศาสตร์มาปรึกษาอะไรเรา โดยเฉพาะคนที่มีความเสี่ยงขนาดคุณ เชิญทางนี้เถิด”

ขณะที่บัลเดสปีโนเดินนำเคิร์สส์ข้ามชานชาลาไป ลมภูเขาเยือกเย็นก็พัดสะบัดเสื้อคลุมของบิชอป

“พ่อต้องสารภาพ” บัลเดสปีโนพูด “ว่าคุณดูต่างจากที่พ่อจินตนาการไว้ พ่อคาดว่าจะได้พบนักวิทยาศาสตร์ แต่คุณดูค่อนข้าง...” ท่านมองชุดสูทติดตอนคอ 50 อันเรียบหรูและรองเท้าหนังนกกระจากเทศียี่ห้อบาร์เกอร์ด้วยแววดูหมิ่นเล็กน้อย “ฮิป! ที่เดียว พ่อเชื่อว่าน่าจะใช้คำนั้นะ”

เคิร์สส์ยิ้มอย่างสุภาพ *คำว่า“ฮิป” นั้นมันหายไปตั้งหลายทศวรรษแล้วท่าน*

“พอได้อ่านว่าคุณประสบความสำเร็จเรื่องอะไรมาบ้าง” บิชอปว่า “พ่อยังคงไม่แน่ใจว่าคุณทำงานอะไรกันแน่”

“ผมชำนาญด้านทฤษฎีเกมและคอมพิวเตอร์โมเดลลิ่ง¹ครับ”

“นั่นคุณก็ทำเกมคอมพิวเตอร์ที่พวกเด็กๆ เล่นกันนะหรือ”

เคิร์สส์รู้สึกว่บิชอปกำลังสร้างทำเป็นไม่รู้เพื่อพยายามให้ดูว่าตนเป็นคนประหลาดและดึงดูดใจ หรือจะพูดให้ตรงกว่านั้น เคิร์สส์รู้ว่าบัลเดสปีโนเป็นผู้ศึกษาเทคโนโลยีที่รอบรู้จนน่ากลัว และมักเตือนใครต่อใครบ่อยๆ ถึงอันตรายของมัน “ไม่ใช่ครับ ท่าน จริงๆ แล้วทฤษฎีเกมคือสาขาหนึ่งของคณิตศาสตร์ที่ศึกษารูปแบบต่างๆ เพื่อทำนายอนาคตครับ”

¹ Computer Modeling คือ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์จำลองความเป็นไปได้ในการเกิดสถานการณ์ต่างๆ เช่น จำลองแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวว่าทำให้เกิดความเสียหายระดับใด

“อ้อ ใช้ พ่อเคยอ่านคำทำนายของคุณว่าจะเกิดวิกฤติทางการเงินในยุโรปเมื่อหลายปีก่อนใช่ไหม พ่อไม่มีใครฟังคุณ คุณก็กอบกู้สถานการณ์ไว้ด้วยการคิดค้นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่กลับมาจากความตาย คำพูดที่โด่งดังของคุณว่ายิ่งไงนะ ‘ผมอายุสามสิบสาม อายุเท่าพระคริสต์ตอนพระองค์ทรงฟื้นคืนชีพนั่นแหละ’”

เคิร์สท์ทำท่าผงะถอย “เป็นการเปรียบเทียบที่ไม่เข้าท่าเลยครับ พระคุณเจ้า ตอนนั้นผมยังเด็ก”

“เดี๋ยวกี้” บิชอบหัวเราะหึๆ “แล้วตอนนี้คุณอายุเท่าไรล่ะ...สี่สิบกระมัง”

“ใช่เลยครับ”

ชายชราขี้มดที่ลมแรงยังคงพัดเสื้อคลุมท่านปลิวสะบัด “ที่จริงก่อนหน้านี้คนสุภาพถ่อมตัวน่าจะได้ครองโลก แต่โลกกลับตกเป็นของคนหนุ่มสาว คนที่มีหัวทางเทคโนโลยี คนที่นั่งจ้องจอวิดีโอแทนที่จะมองจิตวิญญาณตนเอง พ่อต้องยอมรับ พ่อไม่เคยนึกฝันเลยว่าจะมีเหตุให้ต้องมาพบคนหนุ่มผู้นำกระบวนการที่วุ่นๆ ใครๆ เรียกคุณว่า *ศาสตพยากรณ์* คุณคงรู้”

“ซึ่งไม่ใช่การพยากรณ์ที่แม่นยำนักหรอกครับในกรณีของท่าน พระคุณเจ้า” เคิร์สท์ตอบ “ตอนที่ผมขอพบท่านกับคณะพรคของท่านเป็นการส่วนตัว ผมคำนวณไว้ว่ามีโอกาสแค่ยี่สิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ท่านจะตอบรับ”

“และตามที่พ่อบอกคณะพรคของพ่อ ผู้มีจิตศรัทธาลึกซึ้งอาจได้ประโยชน์เสมอจากการฟังผู้ไร้ศรัทธา การฟังเสียงของปีศาจร้ายนี้แหละที่จะทำให้เราขาบซึ่งในพระสุรเสียงของพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น” ชายชราขี้มด “พ่อพูดเล่นนะ ได้โปรดให้อภัยอารมณ์ขันแบบคนแก่ของพ่อด้วยเถิด บางครั้งเครื่องกลั่นกรองของพ่อก็ไม่ทำงาน”

ว่าแล้วบิชอบบัสเดิ้ลสปิโนก็ออกเดินไปข้างหน้า “คนอื่นๆ กำลังรออยู่ เชิญทางนี้เถิด”

เคิร์สท์มองดูจุดหมายปลายทาง ที่ม่นอนใหญ่โตก่อด้วยหินสีเทาตั้งอยู่บนขอบผาซึ่งทิ้งตัวดิ่งลงไปหลายพันฟุตสู่เนินเชิงเขาที่ปกคลุมด้วยป่าไม้เขียวชอุ่ม เคิร์สท์รู้สึกหวาดเสียวจากความสูงนั้น จึงเบนสายตาจากหุบเหวไปมองตามร่างบิชอบบนทางเดินเรียบผาที่ไม่สม่ำเสมอ และหันไปนึกถึงการนัดพบที่รออยู่ข้างหน้า

เคิร์สท์ได้ขอเข้าพบผู้นำศาสนาคนสำคัญสามคนที่เพิ่งเสร็จสิ้นจากการเข้าร่วมประชุมที่นี้

สภาศาสนาโลก

ตั้งแต่ปี 1893 เป็นต้นมา ผู้นำทางจิตวิญญาณหลายร้อยคนจากศาสนาต่างๆ เกือบสามสิบศาสนาทั่วโลกได้มาชุมนุมตามสถานที่แตกต่างกันไปทุกสองสามปีเพื่อใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์สนทนาแลกเปลี่ยนระหว่างความเชื่อต่างๆ ผู้เข้าร่วมมีหลากหลาย ทั้งพระผู้ทรงอิทธิพลในศาสนาคริสต์ รับบัพติศมาในศาสนาฮินดู และมุสลิมในศาสนาอิสลามจากทั่วโลก ตลอดจนปุโรหิตในศาสนาฮินดู พระภิกษุในพุทธศาสนา ผู้นำถือศาสนาเซน ชิกข์ และอื่นๆ

วัตถุประสงค์ที่สมาชิกลงมติประกาศไว้คือ “เพื่อสร้างความสามัคคีระหว่างศาสนาต่างๆ ในโลก สร้างสะพานเชื่อมระหว่างความเชื่อทางจิตวิญญาณอันหลากหลาย และเฉลิมฉลองการมาบรรจบพบกันของศาสนาทั้งหมด”

เป็นภารกิจที่สูงส่ง เคิร์สธคิด แม้จะมองว่าการประชุมดังกล่าวเป็นการกระทำที่ว่างเปล่า เป็นการแสวงหาที่ไร้ความหมายเพื่อหาจุดสอดคล้องอันสะเปะสะปะของบรรดานิยาย นิทาน และตำนานโบราณซึ่งผสมปนเปกันยุ่งเหยิง

ระหว่างที่บิชอปบลเดสปีโนนำเขาไปตามทางเดิน เคิร์สธก็มองลงไปยังด้านข้างของภูเขาด้วยความคิดออกไปทางเสียดสี *โมเสสได้เขาสู่ไปรับพระวาทะของพระเจ้า...แต่เราไต่เขาสู่ไปทำสิ่งที่ตรงกันข้ามเลยทีเดียว*

เคิร์สธบอกตัวเองว่าสาเหตุจูงใจในการไต่ขึ้นภูเขาลูกนี้เกิดจากความจำเป็นด้านจริยธรรม แต่เขารู้ดีว่าความทะนงตนของเขาเองมีส่วนอยู่ไม่น้อยที่กระตุ้นให้มาเยือนครั้งนี้ เขาปรารถนาคนที่จะได้รู้สึกพึงพอใจเมื่อนั่งเผชิญหน้ากับนักบวชเหล่านี้และทำนายการจบสิ้นของพวกเขาที่ใกล้จะมาถึง

นานพอแล้วที่ท่านเป็นผู้กำหนดว่าอะไรคือความจริง

“พอได้ดูประวัติย่อของคุณ” จู๊ๆ บิชอปก็พูดขึ้นพร้อมกับชำเลืองมองเคิร์สธ “เห็นว่าคุณเป็นผลผลิตของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด”

“ระดับปริญญาตรีครับ ใช่”

“อ้อ เมื่อไม่นานมานี้ พ่ออ่านพบว่าเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของฮาร์วาร์ดที่นักศึกษาเข้าใหม่เป็นพวกที่ไม่เชื่อหรือเคลือบแคลงว่าพระเจ้ามีจริงมากกว่าพวกที่ระบือนับถือศาสนาใด นี่เป็นสถิติที่บอกอะไรได้มากที่สุดเกี่ยวกับคุณเคิร์สธ”

ผมจะบอกท่านว่ายังไงดี เคิร์สธอยากจะตอบว่า *นักศึกษาของเราฉลาดขึ้นเรื่อยๆ นะครับ*

ลมพัดแรงขึ้นเมื่อทั้งสองไปถึงอาคารหินหลังโบราณ ภายในแสงสลัวของ

ทางเข้าอาคาร อาคารหนักยิ่งไปด้วยกลิ่นหนาทึบของยางไม้หอมที่กำลังเผาไหม้ ชายทั้งสองเดินลดเลี้ยวผ่านทางเดินมืดๆ ที่วุ่นวาย เคิร์สซ์พยายามปรับสายตา ขณะที่เขาเดินตามเจ้าบ้านในชุดเสื้อคลุมยาวไป ในที่สุดทั้งคู่ก็มาถึงประตูไม้บานหนึ่งที่มีขนาดเล็กผิดปกติ บิซอปเคาะประตู ก้มตัวลง และเปิดเข้าไปพร้อมกับมือเรียกผู้เป็นแขกให้ตามไปด้วย

เคิร์สซ์ก้าวข้ามธรณีประตูอย่างไม่แน่ใจ

เขาพบตนเองอยู่ในห้องรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ผนังสูงทุกด้านสะท้อนไปด้วย หนังสือโบราณเล่มใหญ่หนาปกหุ้มหนัง นอกจากนี้ยังมีชั้นหนังสือแบบลอยตัวยื่นออกมาจากกำแพงเหมือนซี่โครง คั่นเป็นระยะด้วยเครื่องทำความร้อนเหล็กหล่อที่ส่งเสียงเค็ลคลั่งซู่ซ่า ห้องนั้นจึงให้ความรู้สึกเหมือนมีชีวิตจนน่าขนลุก เคิร์สซ์เหลือบสายตาดูขึ้นมองทางเดินมีระเบียบกั้นอันงามวิจิตรที่ทอดตัวล้อมรอบชั้นสอง และรู้แน่โดยปราศจากข้อกังขาว่าตนเองอยู่ที่ใด

ห้องสมุดมอนต์เซอร์รัตอันโด่งดัง เคิร์สซ์ตระหนัก เขาตกใจที่ได้รับการยอมรับให้เข้ามา ห้องศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้รำลึกกันว่ามีหนังสือหายากยิ่งที่มีแต่พระผู้อภิบาลชีวิตเพื่อพระเจ้าและผู้ที่ยกตัวจากโลกภายนอกมาอยู่บนภูเขานี้เท่านั้นที่เข้าถึงได้

“คุณขออย่าให้ใครรู้เห็น” บิซอปกล่าว “ที่นี่คือพื้นที่ส่วนตัวที่สุดของเรา คนนอกน้อยคนนักเคยเข้ามา”

“นับเป็นสิทธิพิเศษอันเหนืออารีย์ ขอบพระคุณครับ”

เคิร์สซ์เดินตามบิซอปไปยังโต๊ะไม้ตัวใหญ่ที่บุรุษสูงวัยสองคนนั่งรออยู่ คนทางซ้ายดูอ่อนโรยด้วยวัย ดวงตาเหนื่อยล้า เกราะดกหนาสีขาวเกาะพันกันยุ่ง เขาสวมสูทสีดำยับย่นทับชุดขาว และหมวกสักหลาด

“นี่คือรับไบเยฮูดา โคเวส” บิซอปบอก “ท่านเป็นนักปรัชญาชาวยิวผู้มีชื่อเสียงโดดเด่น ท่านเขียนเรื่องจักรวาลวิทยาแนวยิวไว้มาก”

เคิร์สซ์ยื่นมือข้ามโต๊ะไปจับมือกับรับไบโคเวสอย่างสุภาพ “ยินดีที่ได้รู้จักท่านครับ” เคิร์สซ์ว่า “ผมอ่านหนังสือของท่านเกี่ยวกับคาบาลาห์ บอกได้ไม่เต็มปากว่าผมเข้าใจเนื้อหาในนั้น แต่อ่านแล้วนะครับ”

โคเวสพยักหน้าให้อย่างเป็นมิตร พลางชี้ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับดวงตารื้นน้ำ

“และนี่” บิซอปแนะนำต่อ พลางชี้ไปยังชายอีกคน “ท่านคืออัลลามะฮ์²

² Allamah คำนำหน้าเพื่อยกย่องผู้ทรงความรู้ของศาสนาอิสลาม

ผู้เป็นที่นับถือ ไชยิด อัล-ฟาเดล”

นักปราชญ์อิสลามผู้เป็นที่เคารพลูกขึ้นยืนยิ้มกว้าง เขามีร่างเตี้ยลำ
ไบหน้าร่าเริงซึ่งดูเหมือนจะไม่เข้ากับดวงตาสีดำแทงทะลุดูนั้น เขาแต่งกายด้วย
ชุดเสื้อคลุมสีขาวเรียบๆ ยาวถึงข้อเท้าแบบชาวอาหรับ “คุณเคิร์สครับ ผม
ก็ได้อ่านคำทำนายว่าด้วยอนาคตแห่งมนุษยชาติ ของคุณ ผมพูดไม่ได้ว่าผม
เห็นด้วยนะ แต่อ่านแล้วนะครับ”

เคิร์สยิ้มอย่างเป็นมิตร และจับมือกับชายผู้นั้น

“และแขกของเรา เอ็ดมันด์ เคิร์ส” บิชอบสรุปโดยกล่าวกับสหาย
ทั้งสอง “ตามที่ท่านคงรู้แล้ว เป็นนักวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ นักทฤษฎีเกม
นักประดิษฐ์ และประมาณว่าเป็นศาสตราจารย์ในโลกเทคโนโลยี ผู้ได้รับความ
นับถืออย่างสูง เมื่อพิจารณาภูมิหลังของเขาแล้ว ผมให้สนใจที่เขาขอเข้ามา
คุยกับเราสามคน เพราะฉะนั้น ตอนนี้ผมจะขอมอบหน้าที่ให้คุณเคิร์สอธิบายว่า
เขามาทำไม”

ว่าแล้วบิชอบบัลเดสปีโนก็นั่งลงระหว่างสหายทั้งสอง ประสานมือกัน
และเหลือบตาขึ้นมองเคิร์สอย่างคาดหมาย ชายทั้งสามเผชิญหน้าเขาเหมือน
คณะตุลาการ สร้างบรรยากาศเหมือนศาลสนามากกว่าการพบปะกันฉันมิตร
ของนักวิชาการ บัดนี้เคิร์สตระหนักแล้วว่าท่านบิชอบไม่ได้เตรียมเก้าอี้ให้เขานั่ง
ด้วยซ้ำ

เคิร์สรู้สึกขบขันมากกว่าหวั่นเกรงขณะพินิจพิจารณาชายสูงวัยสามคน
ตรงหน้า นี่สิละครเอกภาพที่เราขอพบ นักปราชญ์ทั้งสาม

เคิร์สหยุดนิ่งชั่วขณะเพื่อแสดงพลัง เดินไปที่หน้าต่างและมองออกไป
ยังภาพพานอรามาอันน่าตื่นตาตื่นใจเบื้องล่าง ผืนแผ่นดินที่ใช้เลี้ยงสัตว์แต่
ครั้งโบราณซึ่งมีแสงแดดสาดส่องเป็นหย่อมๆ ทอดตัวข้ามหุบเขาลึก ก่อนจะ
เปิดทางให้แก่เหล่ายอดเขาขรุขระแห่งเทือกเขาคอลล์เซอโรลา พ้นจากนั้นไป
หลายไมล์ ณ ที่ใดที่หนึ่งเหนือทะเลบาเลียร์ิก แผงเมฆฝนนำพาดหัววันกำลัง
ก่อตัวอยู่ที่เส้นขอบฟ้า

เหมาะสมจริง เคิร์สคิดเมื่อสัมผัสถึงความอุ่นสบายบนพนักเก้าอี้ที่กำลังจะ
ก่อขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงในห้องนี้และที่โลกภายนอก

“ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลายครับ” เขาปูบับหันกลับมาหาชายทั้งสาม “ผม
เชื่อว่าบิชอบบัลเดสปีโนคงได้แจ้งให้ท่านทราบแล้วถึงคำขอของผมให้เก็บเรื่องนี้
เป็นความลับ ก่อนเราจะคุยกันต่อ ผมแค่อยากจะระบุให้ชัดเจนว่าสิ่งที่ผมกำลัง

จะบอกพวกท่านต่อไปนี้จะต้องเก็บเป็นความลับอย่างเข้มงวดที่สุด พูดย่างๆ ก็คือ ผมกำลังขอให้ทุกท่านสาบานว่าจะปิดปากเงียบ ทุกท่านตกลงมั๊ยครับ”

ชายทั้งสามพยักหน้ายอมตามโดยไม่เอ่ยวาจา ซึ่งเคิร์สซ์รู้ว่าอาจไม่จำเป็น อยู่ดี พวกเขาจะอยากฝังข้อมูลนี้ไว้ ไม่ต้องการให้เผยแพร่ออกไปหรอก

“ผมมาที่วันนี้” เคิร์สซ์เริ่ม “เพราะมีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่ง ซึ่งเชื่อว่าพวกท่านน่าจะตกใจ มันเป็นเรื่องที่ผมติดตามมาหลายปี โดยหวังจะหาคำตอบแก่คำถามพื้นฐานสองข้อเกี่ยวกับประสบการณ์มนุษย์ที่เรามักถามกัน ในเมื่อตอนนี้ผมประสบความสำเร็จแล้ว ผมก็เลยมาพบพวกท่านโดยเฉพาะ เพราะเชื่อว่าข้อมูลนี้จะส่งผลกระทบต่อบรรดาผู้มีศรัทธาทั่วโลกอย่างลึกซึ้ง และเป็นไปได้ทีเดียวที่จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่เราอาจบรรยายได้เพียงว่า...ใช้คำว่า...สร้างความแตกแยกก็แล้วกัน ในเวลานี้ ผมเป็นคนเดียวในโลกที่มีข้อมูลที่กำลังจะเปิดเผยให้พวกท่านทราบครับ”

เคิร์สซ์ล้วงมือเข้าไปในเสื้อนอกและดึงสมาร์ทโฟนเครื่องใหญ่พิเศษออกมา เป็นโทรศัพท์ที่เขาออกแบบและสร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะของตนเอง โทรศัพท์มีปลอกหุ้มลายโมเสกสีสันสดใส เขาวางมันตั้งขึ้นต่อหน้าชายทั้งสามเหมือนเครื่องรับโทรทัศน์ ในอีกสักครู่ เขาจะใช้อุปกรณ์ชิ้นนี้กดเข้าสู่เซิร์ฟเวอร์ที่มีความปลอดภัยสูง ใส่รหัสผ่านความยาวสี่สิบเจ็ดตัวอักษร แล้วถ่ายทอดฟรีเซนเทนชันชิ้นหนึ่งต่อหน้าคนทั้งสาม

“สิ่งที่พวกท่านกำลังจะได้ชม” เคิร์สซ์ว่า “เป็นการตัดต่อหายๆ ของคำประกาศที่ผมหวังจะบอกให้ชาวโลกร่วมรับรู้...อาจจะในเวลาหนึ่งเดือนหรือประมาณนั้น แต่ก่อนจะทำเช่นนั้น ผมต้องหารือกับนักคิดทางด้านศาสนาผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของโลกสักสองสามคน จะได้ว่าผู้ที่ได้รับผลกระทบจากมันมากที่สุดจะตอบรับขาน้อย่างไร”

บิชอปถอนหายใจเสียงดัง ฟังดูเหมือนเบื่อกว่ากั่วงวล “เป็นอาร์มภพที่น่าสนใจมาก คุณเคิร์สซ์ คุณพูดราวกับว่าอะไรก็ตามที่คุณกำลังจะให้เราดูจะล้นสะเทือนรากฐานของศาสนาต่างๆ ทั่วโลกอย่างนั้นแหละ”

เคิร์สซ์มองไปรอบสถานที่เก่าแก่ที่เก็บรักษาสรรพตำราอันศักดิ์สิทธิ์นั้น มันจะไม่ล้นสะเทือนรากฐานของท่านหรอก มันจะหลยรากฐานที่ว่่านั้นจนไม่มีชิ้นดีเลยต่างหากล่ะ

เคิร์สซ์ประเมนเหล่าบุรุษตรงหน้า สิ่งที่คุณเหล่านี้ไม่รู้ก็คือในเวลาอีกเพียงแค่สามวัน เคิร์สซ์วางแผนจะเปิดเผยรายงานนี้ต่อสาธารณชนด้วยฟรีเซนเทนชัน

อันน่าตื่นตะลึงและร้อยเรียงเป็นลำดับอย่างละเอียดรอบคอบ เมื่อเขาทำเช่นนั้น
ผู้คนทั่วโลกจะได้ตระหนักว่าคำสอนของทุกศาสนามีสิ่งหนึ่งตรงกันจริงๆ
นั่นคือทั้งหมดล้วนผิดอย่างมหันต์

1

ศาสตราจารย์โรเบิร์ต แลงดอน เงยหน้ามองสุนัขสูงสี่ลิบฟุตที่นั่งอยู่บน
ลาน ขนของสัตว์ตัวนี้เป็นพรมมีชีวิต คือหญ้าและดอกไม้หอม

ฉันพยายามจะรักแกะนะ เขาคิด ฉันพยายามจริงๆ

แลงดอนพินิจเจ้าสัตว์ตัวนั้นต่ออีกเล็กน้อย จากนั้นก็เดินต่อไปตามทางเดิน
ที่สร้างเป็นสะพานแขวน ก้าวลงบันไดกว้างใหญ่ทอดยาวที่แต่ละชั้นมีขนาด
ไม่เท่ากัน ด้วยเจตนาจะขัดจังหวะและฝึก้าวปกติของผู้มาเยือน ภารกิจสำเร็จ
แลงดอนลงความเห็น หลังจากเกือบสะดุดหัวที่มบบนบันไดประหลาดนี้ถึงสองครั้ง
ที่เชิงบันได แลงดอนต้องหยุดกึกและจ้องวัตถุขนาดมหึมาที่ตระหง่าน
เงื้อมอยู่ตรงหน้า

ที่นั่นก็ได้เห็นมันทั้งตัวละ

แมงมุมแม่ม้ายาดำสูงทะมึนตั้งอยู่เบื้องหน้าเขา ขาเหล็กเรียวยาวของมัน
ค้ำยันร่างป่องเป็นปล้องที่อยู่สูงขึ้นไปในอากาศอย่างน้อยสามลิบฟุต ใต้ท้องของ
เจ้าแมงมุมมีถุงไข่ทำจากหลอดสานจู๊กแกว्ह้อยอยู่

“มันชื่อ *มาม็อง (Maman)* ครับ” เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้น

แลงดอนลดสายตาลงและเห็นชายร่างเพรียวยืนอยู่ใต้ตัวแมงมุม เขาสวม
เสื้อเชอร์วานี¹ผ้ายกดอกสีดำ และไว้หนวดยาวโง้งแบบชัลวาดอร์ ดาลี ที่ดูเกือบ
จะน่าขัน

¹เสื้อยาวถึงเข่าคอตั้งที่ชายชาวเอเชียใต้นิยมสวม

“ผมชื่อเฟอร์นันโด” เขากล่าวต่อไป “ผมมีหน้าที่ต้อนรับคุณสู่พิพิธภัณฑ” ชายผู้นั้นพิจารณาป้ายชื่อหลากหลายบนโต๊ะเบื้องหน้าตน “ขอทราบชื่อของคุณด้วยครับ”

“ได้สิ โรเบิร์ต แลงดอน ครับ”

ดวงตาอีกฝ่ายตัวกลับขึ้นมาทันที “อ้าว ขอโทษจริงๆ ครับ! ผมจำคุณไม่ได้เลย”

ฉันก็แทบจำตัวเองไม่ได้เหมือนกัน แลงดอนนึกขณะก้าวไปข้างหน้าในชุดสูทหางยาวสีดำ เลื้อยกักขาผูกหุกระต่ายสีเดียวกัน ฉันดูเหมือนสมาชิกวงวิฟเฟนบูฟ² เลย เลื้อยสูทหางยาวคลาสสิกของแลงดอนเก่าเกือบสามสิบปี เก็บรักษาไว้ตั้งแต่สมัยที่เขาเป็นสมาชิกไอวีคลับที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน แต่ด้วยเหตุที่เขาว่ายน้ำเป็นประจำทุกวันโดยไม่ปิดพ्लीว เขาจึงยังสวมชุดนี้ได้ค่อนข้างพอดี ตอนรีบจัดกระเป๋าเดินทาง แลงดอนคว้าถุงสูทผิดไปจากตู้เสื้อผ้าโดยทิ้งชุดทักซิโดที่ใส่ประจำไว้เบื้องหลัง

“จดหมายเชิญระบุว่าแบล็กแอนด์ไวท์” แลงดอนพูด “ผมเชื่อว่าสูทหางยาวก็คงพอใช้ได้กระมัง”

“สูทหางยาวนะคลาสสิกครับ! คุณดูโก้มาก!” ชายผู้นั้นตรึงเข้ามาหาและบรรจงติดป้ายชื่อที่ปกเลื่อนนอกของแลงดอน

“เป็นเกียรติที่ได้รู้จักคุณครับ” ชายไว้หนวดเอ่ย “คุณต้องเคยมาเยือนที่นี่แล้วแน่ๆ”

แลงดอนมองผ่านขาแมงมุมไปยังอาคารเงาแวบเบื้องหน้าคนทั้งสอง “อันที่จริงผมอายุที่ต้องบอกว่าผมไม่เคยมาเลย”

“ไม่เคย!” อีกฝ่ายเสริมทำท่าเข้าทุด “คุณไม่ได้เป็นแฟนคลิปะสมัยใหม่หรอกหรือ”

แลงดอนรู้สึกเฟลิดเฟลีนกับ ความท้าทาย ของคลิปะสมัยใหม่เสมอมาหลักๆ ก็เพื่อสำรวจว่าเหตุใดงานชิ้นหนึ่งจึงได้รับการยกย่องว่าเป็นงานชิ้นเอกทั้งภาพเขียนเทลิของแจ๊คสัน พอลล็อก ภาพกระเบื้องซูปแคมป์เบลล์ของแอนดี้ วอร์ฮอล และภาพสีเหลี่ยมผืนผ้าหลากสีต่างๆ ของมาร์ค ร็อบโก กระนั้นแลงดอนก็สบายใจว่ามากยามได้พูดคุยเรื่องสัญลักษณ์ทางศาสนาในงานของไฮโรนิมัส บอสช์ หรือผีแปร่งของฟรานซิสโก เดอ โกยา

“ผมค่อนข้างชอบงานคลาสสิกมากกว่าครับ” แลงดอนตอบ “ผมถนัดงานของดาวินชีมากกว่าเดอคูนิง”

“แต่ดาวินชีกับเดอคูนิง คล้าย กันมากนะครับ!”

แลงดอนยิ้มอย่างอดกลั้น “ถ้าอย่างนั้นก็เห็นได้ชัดว่าผมต้องเรียนรู้เกี่ยวกับเดอคูนิงอีกสักหน่อย”

“งั้นคุณก็มาถูกที่แล้วละ” ชายผู้นั้นเหวี่ยงแขนไปทางอาคารหลังมึทึมา “ในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ คุณจะได้พบคอลเล็กชันศิลปะสมัยใหม่ที่ยอดเยี่ยมที่สุด คอลเล็กชันหนึ่งของโลก! หวังจริงๆ ว่าคุณจะสนุกกับมัน”

“ผมก็ตั้งใจอย่างนั้น” แลงดอนตอบ “ผมแค่อยากรู้ว่าตัวเองมาที่นี่ *ทำไม*”

“คุณกับทุกคนที่มาที่นี่แหละ!” อีกฝ่ายหัวเราะร่าพร้อมกับสั่นศีรษะ “เจ้าภาพของคุณเก็บจุดประสงค์ของงานคืนนี้เป็นความลับอย่างยิ่ง แม้แต่เจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑ์เองยังไม่ว่าจะรู้เลยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เจ้า *ความลึกลับ* นี่แหละที่เป็นความสนุกครึ่งหนึ่งของงาน ชาวลือต่างๆ สะพัดไปทั่ว! ช่างในมีแขกหลายร้อยคนเป็นคนดังๆ ก็เยอะ และไม่มีใครรู้ *เลย* ว่าคืนนี้จะมีรายการอะไรบ้าง!”

ถึงตอนนี้แลงดอนยิ้มยิ่ฟัน เจ้าภาพน้อยรายนักในโลกนี้ที่กล้าหาญชาญชัยถึงขนาดส่งจดหมายเชิญในนาที่สุดท้ายที่มีใจความสำคัญเพียง *คืนวันเสาร์ ไปที่นั่น ใต้ไฟผมเถอะ* และยังมีน้อยรายกว่านั้นอีกที่ชักจูงวิโอพิหลายร้อยรายให้ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วบินมายัง *ภาคเหนือของสเปน* เพื่อร่วมงานนั้นได้

แลงดอนเดินออกจากใต้ตัวเจ้าแมงมุมและก้าวต่อไปตามทาง เหลือบตาขึ้นไปมองป้ายสีแดงขนาดใหญ่ที่พองลมอยู่เหนือศีรษะ

คำคืนหนึ่งกับ เอ็ดมันด์ เคิร์สซ์

เอ็ดมันด์นี่ไม่เคยขาดความมั่นใจเลยจริงๆ แลงดอนคิดซ้ำๆ

เมื่อประมาณยี่สิบปีก่อน เอ็ดมันด์ เคิร์สซ์ ้วยหนุ่มเป็นหนึ่งในนักศึกษา กลุ่มแรกของแลงดอนที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาเป็นคนหนุ่มหัวยุ่งคลั่ง คอมพิวเตอร์ ที่ความสนใจเรื่องรหัสชักนำให้เข้าร่วมการสัมมนานักศึกษาปีหนึ่ง เรื่องรหัส ข้อความลับ และภาษาสัญลักษณ์ของแลงดอน สติปัญญาอันซับซ้อน ลึกล้ำของเคิร์สซ์ประทับใจแลงดอนมาก และแม้ว่าในที่สุดเคิร์สซ์จะละทิ้งโลกที่เต็มไปด้วยฝุ่นเฮอร์อะของวิชาว่าด้วยสัญลักษณ์ ไปสู่หนทางแห่งอนาคต

อันสไตน์ของคอมพิวเตอร์ แต่เข้ากับแสงตอนก็ได้พัฒนาความผูกพันฉันศิษย์กับอาจารย์ที่ทำให้ทั้งสองยังคงติดต่อกันตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมานับแต่เคิร์สซ์จบการศึกษา

ตอนนี้ศิษย์ล้าหน้าครูไปแล้ว แลงดอนนึก หลายปีแสงเขียวละ

วันนี้เอ็ดมันด์ เคิร์สซ์ เป็นนักคิดหัวอิสระที่มีชื่อเสียงระดับโลก เป็นนักวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ นักอนาคตนิยม นักประดิษฐ์ และผู้ประกอบการที่มีทรัพย์สินนับพันล้าน ชายวัยสี่สิบผู้นี้เป็นบิดาของบรรดาเทคโนโลยีล้ำสมัยอันน่าตื่นตาที่เป็นตัวแทนความก้าวหน้าครั้งสำคัญในสาขาวิชาอันหลากหลาย อาทิ ศาสตร์หุ่นยนต์ ประสาทวิทยาศาสตร์ ปัญญาประดิษฐ์นาโนเทคโนโลยี และคำทำนายอันแม่นยำของเขาเกี่ยวกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่จะเกิดในอนาคตได้ก่อให้เกิดแรงสั่นสะเทือนรอบตัวเขา

แลงดอนสงสัยว่าความสามารถน่าขนลุกในการทำนายอนาคตของเอ็ดมันด์น่าจะเกิดจากความรู้อันกว้างขวางน่าอัศจรรย์ของเขาเกี่ยวกับโลกรอบตัว เท่าที่แลงดอนจำได้ เอ็ดมันด์เป็นหนอนหนังสือผู้ไม่รู้จักอิม อ่านทุกอย่างที่ขวางหน้า ความคลั่งไคล้หนังสือของชายผู้นี้ กับความสามารถในการซึมซับเนื้อหาในหนังสือของเขานั้น เหนือกว่าสิ่งใดที่แลงดอนเคยพบเห็นมาก่อน

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เคิร์สซ์ใช้ชีวิตอยู่ในสเปนเป็นส่วนใหญ่ เขาบอกว่าสาเหตุที่เลือกเช่นนี้เพราะยังมีสัมพันธ์สาวกับเสน่ห์แบบโลกเก่า สถาปัตยกรรมล้ำยุค บาร์เหล้ายินแปลกๆ และอากาศอันดีเยี่ยมของประเทศนี้

เมื่อเคิร์สซ์กลับมายังเคมบริดจ์เพื่อบรรยายที่ศูนย์วิจัยมีเดียแล็บของเอ็มไอทีปีละครั้ง แลงดอนจะไปรับประทานอาหารกับเขาตามร้านยอดนิยมใหม่ๆ ลักแห่งในบอสตันที่แลงดอนไม่เคยได้ยินมาก่อน ทั้งสองไม่เคยสนทนากันเรื่องเทคโนโลยีเลย เรื่องที่เคิร์สซ์ต้องการคุยกับแลงดอนมีแต่ศิลปะเท่านั้น

“คุณเป็นตัวเชื่อมโยงทางด้านวัฒนธรรมของผมนะ โรเบิร์ต” เคิร์สซ์ชอบพูดเล่นบ่อยๆ “เป็นปริญญาดุษฎีศาสตร³ส่วนตัวของผมเลยละ!”

การเข้าเหย้าที่เล่นที่จริงถึงสถานภาพโสดของแลงดอนฟังดูน่าขันเป็นพิเศษเมื่อออกจากปากของคนโสดเช่นกันอย่างเคิร์สซ์ เขาประณามการครองคู่แบบสามีภรรยาเดียวว่าเป็น “การดูหมิ่นวิวัฒนาการ” และเป็นผู้ที่มีภาพถ่ายคู่กับนางแบบชั้นนำมากมายตลอดหลายปีที่ผ่านมาด้วย

³ เป็นการเล่นคำว่า Bachelor ซึ่งหมายถึงปริญญาดุษฎีหรือคนโสดก็ได้

เมื่อคิดถึงชื่อเสียงของเคิร์สท์ในฐานะผู้สร้างนวัตกรรมใหม่ในศาสตร์คอมพิวเตอร์ เราอาจนึกภาพเขาง่ายๆ ว่าเป็นชายคงแก่เรียน บ้าเทคโนโลยี ผู้สวมเสื้อติดกระดุมถึงคอ แต่เขากลับออกแบบให้ตัวเองกลายเป็น “ป๊อปไอคอน” ยุคใหม่ที่ทำตัวกลมกลืนกับแวดวงคนดัง แต่งกายทันสมัย ฟังดนตรีใต้ดิน ที่แทบไม่มีใครฟังกัน และสะสมศิลปะสมัยใหม่กับศิลปะแนวอิมเพรสชันนิสม์ อันประเมินค่ามิได้มากมาย เคิร์สท์มักเขียนอีเมลถึงแลนด์ดอนเพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับงานศิลปะชิ้นใหม่ที่เขา กำลังคิดจะซื้อสะสม

แล้วจากนั้นเขาก็จะทำตรงข้ามกับที่ฉันแนะนำ แลนด์ดอนรำพึงในใจ

เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน เคิร์สท์ทำให้แลนด์ดอนประหลาดใจด้วยการถามเรื่องไม่เกี่ยวกับศิลปะ หากเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งเป็นหัวข้อแปลกมากสำหรับผู้ประกาศตนว่าไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า ระหว่างรับประทานอาหารชีโครงเนื้อดิบที่ร้านไทเกอร์มามาในบอสตันด้วยกัน เคิร์สท์สอบถามถึงสิ่งที่แลนด์ดอนเชื่อว่าสำคัญที่สุดเกี่ยวกับความเชื่อหลักของศาสนาต่างๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการสร้างโลกซึ่งแต่ละศาสนาเล่าเรื่องราวที่แตกต่างกันไป

แลนด์ดอนอธิบายภาพรวมของความเชื่อต่างๆ ในปัจจุบัน ตั้งแต่เรื่องราวในปฐมกาลที่ศาสนายิว คริสต์ และอิสลาม เชื่อถือร่วมกัน เรื่อยไปจนถึงเรื่องพระพรหมของศาสนาฮินดู เรื่องเทพมาร์ดุกของชาวบาบิโลน และอื่นๆ

“ผมสงสัยจริง” แลนด์ดอนถามขณะที่ทั้งสองออกจากร้านอาหาร “ทำไมนักอนาคตนิยมถึงได้สนใจเรื่องอดีตนัก นี่หมายความว่าในที่สุดนักอเทวนิยมชื่อดังของเราก็ได้พบพระเจ้าแล้วอย่างนั้นหรือ”

เอ็ดมันด์ปล่อยเสียงหัวเราะเต็มที่ “ผ่านไปแล้ว! ผมแค่กำลังประเมินคู่แข่งนะ โรเบิร์ต”

แลนด์ดอนยิ้ม ตามเคย “อ้าว วิทยาศาสตร์กับศาสนาไม่ใช่คู่แข่งกันนะ แต่เป็นภาษาที่แตกต่างกันสองภาษาซึ่งพยายามเล่าเรื่องราวเดียวกัน ในโลกนี้มีที่ว่างพอสำหรับทั้งสองอย่างนั้นแหละ”

หลังจากพบกันครั้งนั้น เอ็ดมันด์ก็ขาดการติดต่อไปเกือบหนึ่งปี จากนั้นจู่ๆ เมื่อสามวันก่อน แลนด์ดอนก็ได้รับซองจดหมายเปิดเด็กซ์บรรจุตัวเครื่องบินใบจองโรงแรม และข้อความเขียนด้วยลายมือจากเอ็ดมันด์ขอให้เขาเข้าร่วมงานในคืนนี้ ข้อความนั้นมีว่า โรเบิร์ต มันจะมีความหมายต่อผมมากมายมหาศาลเลยถ้าคุณมาร่วมงานได้ ข้อมูลเชิงลึกที่คุณให้ผมระหว่างการสนทนาครั้งล่าสุดของเราช่วยให้คืนนี้เป็นจริงขึ้นมา

แสงดอนงูเงี้ยวไปหมด ในการสนทนาครั้งนั้น ไม่มีสิ่งใดที่ดูจะเกี่ยวข้อง
แม้แต่น้อยกับงานที่จัดขึ้นโดยนักอนาคตนิยมผู้นี้

ช่องจดหมายเปิดเดี๋ยวนั้นยังมีภาพขาวดำของคนสองคนยืนประจันหน้ากัน
เคิร์สช์ได้เขียนบทกวีสั้นๆ ถึงแสงดอนด้วยว่า

โรเบิร์ต

เมื่อคุณกับผมเจอหน้ากัน
ผมจะพลันเผยพื้นที่ว่างเปล่า
- เอ็ดมันด์



แสงดอนยิ้มเมื่อเห็นภาพนั้น เป็นการอ้างอิงอย่างล้าลึกถึงเหตุการณ์หนึ่ง
ที่แสงดอนเข้าไปพัวพันด้วยเมื่อหลายปีก่อน ภาพของจอกหรือเกزلเผยตัวในพื้นที่
ว่างเปล่าระหว่างใบหน้าทั้งสอง

ตอนนี้แสงดอนยืนอยู่นอกพิพิธภัณฑสถาน ตั้งต้นอยากรู้อดีตลูกศิษย์กำลัง
จะประกาศสิ่งใด สายลมอ่อนพัดทางเลื้อยสู่สะพานที่เขาก้าวไปตามทางเดิน
ซีเมนต์ริมฝั่งแม่น้ำเนร์วียนอันคดเคี้ยว ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเส้นทางล่อลวง
ชีวิตของเมืองอุตสาหกรรมที่กำลังเติบโตแห่งนี้ อากาศจืดจางของแสงดอน

เมื่อแสงดอนเลี้ยวตรงหัวโค้งบนทางเดิน เขาค่อยๆ มองไปยังพิพิธภัณฑสถาน
อันวาววับใหญ่โตในที่สุด เป็นไปไม่ได้ที่จะเก็บภาพโครงสร้างนั้นทั้งหมดด้วย
การมองเพียงแวบเดียว สายตาเขาไล่ไปตามตลอดความยาวของสิ่งก่อสร้าง
แสนประหลาด

อาคารนี้ไม่เพียงแต่แหกกฎเท่านั้น แสงดอนคิด มันยังไม่ใส่ใจกฎโดย
สิ้นเชิง เป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับเอ็ดมันด์จริงๆ

พิพิธภัณฑสถานทุกแห่งในเมืองบิลเบา ประเทศสเปน ดูเหมือนสิ่งที่เกิดขึ้น
จากภาพหลอนแสนพิสดาร ประกอบด้วยรูปทรงโลหะบิดเบี้ยวหมุนวนมาประกบ
เข้าด้วยกัน ดูจะถูกวางตั้งพิงกันไว้อย่างแทบไร้กฎเกณฑ์ มวลรูปทรงอันสับสน
ที่ทอดยาวออกไปนี้มีแผ่นกระเบื้องไทเทเนียมกว่าสามหมื่นแผ่นปะติดไว้แวววับ

เหมือนเกล็ดปลา โครงสร้างนี้จึงให้ความรู้สึกทั้งเข้ากับสภาพแวดล้อมและดูเป็นของจากนอกโลกในเวลาเดียวกัน ราวกับสีไวอะธาน ลัทธิร้ายใต้ทะเลลึกจากอนาคตที่คลานขึ้นจากผืนน้ำมานอนอาบแดดอยู่ริมฝั่งแม่น้ำกระนั้น

ตอนที่อาคารหลังนี้เปิดตัวครั้งแรกในปี 1997 นิตยสาร *นวยอร์กเกอร์* ชมว่าสถาปนิกนามแฟรงค์ เกห์รี ได้ออกแบบ “เรือในฝันทรงลูกคลื่นคลุมผ้าไทเทเนียมอันน่าอัศจรรย์” ในขณะที่นักวิจารณ์อื่นๆ ทั่วโลกพากันชื่นชม “อาคารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคสมัยของเรา!” “ฉลาดหลักแหลมยิ่งนัก!” “ความสำเร็จทางสถาปัตยกรรมอันน่าทึ่ง!”

นับแต่เปิดพิธีภักดิ์แห่งนี้เป็นต้นมา ก็มีการสร้างอาคารแบบ “คตินิยมเปลี่ยนแนว”⁴ อื่นๆ อีกหลายสิบหลังขึ้น เช่น ดิสนีย์คอนเสิร์ตฮอลล์ในลอสแอนเจลิส บีเอ็มดับเบิลยูวิลดีในมิวนิก และแม้แต่หอสมุดใหม่ ณ มหาวิทยาลัยที่เลงดอนเรียนจบมาแต่ละแห่งล้วนมีการออกแบบและการก่อสร้างที่ไม่ยึดชนบอย่างรุนแรง กระนั้นเลงดอนยังนึกกังขาว่าจะมีแห่งใดทำให้ผู้พบเห็นตกตะลึงได้เท่ากับทุกเกนไฮม์ในบิลเบา

พอเลงดอนเดินเข้าไปใกล้ ผิวหน้ากรูกระเบื้องดูจะเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละก้าวอย่างเผยให้เห็นถึงบุคลิกใหม่จากทุกมุม ภาพลวงตาที่หือหวาที่สุดของพิธีภักดิ์ปรากฏให้เห็น ช่างเหลือเชื่อที่เมื่อมองจากมุมนี้ โครงสร้างอันมหึมานั้นดูเหมือนลอยอยู่ในน้ำ ล่องลอยอยู่บนทะเลสาบอันกว้างใหญ่ “ไร้ที่สิ้นสุด” ซึ่งขัดสาดกำแพงชั้นนอกของพิธีภักดิ์

เลงดอนหยุดเดินชั่วคราวด้วยพิศวงกับผลลัพธ์ของภาพลวงตานั้น แล้วออกเดินข้ามทะเลสาบผ่านทางสะพานคนเดินแบบเรียบง่ายที่ทอดโค้งเหนือแผ่นน้ำใสเหมือนแก้ว เขาข้ามไปได้ครึ่งทางเท่านั้นเมื่อเสียงซู่ทำเอาสะดุ้ง มันดับมาจากใต้เท้าเขา เลงดอนหยุดเดินพอดีก่อนที่กลุ่มหมอกจะเริ่มม้วนตัวพุ่งขึ้นมาจากใต้ทางเดิน ม่านหมอกหนาลอยขึ้นรอบตัวเขา จากนั้นก็ตัวดอกข้ามทะเลสาบ ม้วนตัวไปยังพิธีภักดิ์และเข้าโอบล้อมฐานของโครงสร้างทั้งหลัง

ประติมากรรมหมอก เลงดอนคิด

เขาได้อ่านข้อมูลเกี่ยวกับงานชิ้นนี้โดยฟูจิโกะ นาคายะ ศิลปินชาวญี่ปุ่น “ประติมากรรม” นี้แปลกแหวกแนวตรงที่สร้างขึ้นจากตัวกลางที่เป็นอากาศซึ่ง

⁴ Deconstructivist คือรูปแบบสถาปัตยกรรมหลังทศวรรษ 1980 เป็นการออกแบบอาคารที่ไร้รูปทรงแน่นอน และไม่ยึดกับองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมหรือวัสดุดั้งเดิม

มองเห็นได้ กำแพงหมอกจะก่อตัวขึ้นและสลายตัวเมื่อเวลาผ่านไป และเนื่องจาก
สายลมกับสภาพบรรยากาศไม่เคยเหมือนกันเลยสักวันเดียว ประติมากรรมจึง
แตกต่างกันออกไปทุกครั้งที่มีนปรากฏขึ้น

สะพานหยุดส่งเสียงซู่ และแสงดอนก็เฝ้าดูกำแพงหมอกโรยตัวลงเงียบๆ
ทั่วทะเลสาบ หมุนวนและคืบคลานราวกับมีความคิดจิตใจเป็นของตัวเอง ผลที่
เกิดขึ้นจึงทั้งบอบบางและชวนให้สับสน ขณะนี้ทั้งพิพิธภัณฑ์ดูเหมือนลอยอยู่
เหนือน้ำ พักพิงอย่างไร้น้ำหนักอยู่บนก้อนเมฆ เหมือนเรือผีที่หลงทางในทะเล

ขณะที่แสงดอนกำลังจะออกเดินอีกครั้งนั่นเอง ผิวหน้าอันสงบนิ่งของผืนน้ำ
ก็แตกกระจายจากการปะทะเล็กๆ ติดต่อกันหลายครั้ง แล้วจู่ๆ แทนที่ลอยอยู่
กลางน้ำทั้งห้าแท่นก็ยิงเปลวไฟพุ่งจากทะเลสาบขึ้นสู่ท้องฟ้า ส่งเสียงดังกัมปนาท
อย่างต่อเนื่องเหมือนเครื่องยนต์จรวดแทงทะลุอากาศที่เต็มไปด้วยหมอกและ
ลาดแสงสีสดใสระยิบไปทั่วกระเบื้องไทเทเนียมของพิพิธภัณฑ์

รสนิยมทางด้านสถาปัตยกรรมของแสงดอนเองเอนเอียงไปทางพิพิธภัณฑ์
รูปแบบคลาสสิกอย่างลูฟวร์หรือปราโด แต่ขณะที่เขาเฝ้าดูหมอกกับเปลวไฟลอย
อยู่เหนือทะเลสาบ เขาก็คิดว่าไม่มีที่ใดจะเหมาะสมกับการจัดงานโดยชายผู้รัก
ทั้งศิลปะและนวัตกรรม และมองเห็นอนาคตได้อย่างชัดเจนเท่าพิพิธภัณฑ์ล้ำสมัย
แห่งนี้อีกแล้ว

บัดนี้ ขณะเดินฝ่าสายหมอก แสงดอนมุ่งหน้าไปยังทางเข้าพิพิธภัณฑ์
ซึ่งเป็นโพรเจ็กต์ด้านกลไกในโครงสร้างคล้ายสัตว์เลื้อยคลาน ขณะที่เขาใกล้ธรณี
ประตู แสงดอนก็เกิดความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาว่าเขากำลังเดินเข้าไปสู่ปากมังกร

2

พลเรือเอก หลุยส์ อิบิลา นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ไผ่ของผับร้างผู้คนแห่งหนึ่งในเมืองไมค์นเคย เขาหมดเรี่ยวแรงจากการเดินทาง ด้วยเพิ่งบินมาถึงเมืองนี้หลังจากที่งานชิ้นหนึ่งพาเขาเดินทางไกลหลายพันไมล์ในเวลาสิบสองชั่วโมง เขาจิบน้ำโทนิคแก้วที่สองแล้วจ้องไปยังขวดเหล้ากลีสน์ที่วางเรียงรายอยู่หลังบาร์

ชายใดก็คิดเหล้าได้เมื่ออยู่กลางทะเลทราย เขาคุ่นค่านิ่ง แต่ชายผู้ยึดมั่นเท่านั้นจึงจะนั่งอยู่ในโอเอซิสโดยไม่ยอมเปิดปาก

อิบิลาไม่ได้เปิดปากรับสิ่งชั่วร้ายอย่างน้ำเมามาเกือบหนึ่งปีแล้ว ขณะนั่งจ้องภาพสะท้อนของตนในบาร์ที่ประดับด้วยกระจกเงา เขาก็ยอมให้ตัวเองนึกอ้อมเอมกับภาพที่มองกลับมา ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก

อิบิลาเป็นบุรุษชาวเมดิเตอร์เรเนียนผู้โชคดียุคนหนึ่งที่วัยอันสูงชันดูจะเป็นทรัพย์สินมากกว่าภาระ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ตอหนวดเคราแข็งๆ สีดำของเขาอ่อนนุ่มลงเป็นสีแซมขาวโดดเด่น ดวงตาสีเข้มดุจเพลิงผลาญผ่นคลายกลายเป็นความมั่นใจและสงบนิ่ง ผิวตึงสีมะกอกบัดนี้กลายเป็นสีคล้ำแดดมีรอยย่น ก่อให้เกิดราศีของชายผู้ห่อหุ้มท้องทะเลอยู่ชั่วนาตาปี

แม้ในวัยหกสิบสาม ร่างกายของเขากียังคงไร้ไขมันและเปรี้ยวกระชับ เป็นเรือนร่างอันน่าประทับใจที่ยิ่งเสริมส่งด้วยชุดเครื่องแบบลั้ดัด คินนี้อิบิลาแต่งกายในชุดเครื่องแบบราชนาวีเต็มยศสีขาว เครื่องแบบอันงามสง่านี้ประกอบด้วยเสื้อนอกกระดุมสองแถวสีขาว อินทหรณูสีดำกว้าง เหยี่ยวตราหลากหลายนำที่จากการรับราชการ เสื้อเชิ้ตสีขาวปกตั้ลงแบ่งแขน และกางเกงขาวาสีขาวขลิบไหม

กองเรืออาร์มาดาของสเปนอาจมิใช่กองทัพเรือที่ทรงอำนาจที่สุดในโลกอีกต่อไป แต่เรายังรู้ว่าจะแต่งเครื่องแบบนายทหารอย่างไร

ท่านพลเรือเอกมิได้แต่งเครื่องแบบชุดนี้มาหลายปีแล้ว แต่คืนนี้เป็นคืนพิเศษ และก่อนหน้านี้ ขณะเดินไปตามถนนในเมืองซึ่งไม่เป็นที่รู้จัก เขาก็ครีมนอกครีมไว้กับสายตาชื่นชมของสตรี เช่นเดียวกับท่าที่รักษาระยะห่างของพวกผู้ชาย

ใครๆ ก็เคารพผู้ดำเนินชีวิตตามกฎระเบียบ

“โอตรา โตนิกา? (โทนิกกักแก้วไหมคะ)” สาวเสิร์ฟหน้าตาสะสวยเอ่ยถามเธออยู่ในวัยสามสิบเศษ เรือนร่างอวบอัด มีรอยยิ้มที่เล่น

อบิลาสายศีรษะ “โน กราเซียส (ไม่ละ ขอขอบคุณ)”

ผับแห่งนี้ว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง และอบิลาที่รู้สึกได้ว่าสายตาของสาวเสิร์ฟชื่นชมเขา รู้สึกดีที่มีคนมองเห็นอีกครั้ง ฉันทกลับมาจากห้วงเหวลึกแล้ว

เหตุการณ์นำหวิดผวาที่แทบทำลายชีวิตของอบิลาเมื่อห้าปีก่อนจะวนเวียนอยู่ตามชอกหลืบในใจเขาตลอดไป มันคือชั่วอึดใจที่ตึงสนั่นจนหูแทบดับ เมื่อพื้นโลกเปิดอ้าและกลืนกินเขาเข้าไปทั้งตัว

มหาวิหารแห่งเชวิลล์

เช้าวันอีสเตอร์

แสงอาทิตย์ในแคว้นอันดาลูเซียส่องผ่านกระจกลี สาดภาพลานตาแห่งสีส้มเป็นแนกเรื่องรองสดไปทั่วพื้นที่ภายในมหาวิหารคิลา ออร์แกนหลุดส่งเสียงดังกระหึ่มในการเฉลิมฉลองอย่างเรงราขณะที่เหล่าผู้บูชาหลายพันฉลองปาฏิหาริย์แห่งการฟื้นคืนพระชนม์

อบิลาคุกเข่าอยู่ที่ราวรับศีลมหาสนิท หัวใจพองโตด้วยความรู้คุณ หลังจากรับราชการในท้องทะเลมาตลอดชีวิต เขาก็ได้รับของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดจากพระเจ้า... นั่นก็คือครอบครัว อบิลาเฝ้ามองข้ามไหล่ไปยังมาเรีย ภรรยาสาวที่ยังคงนั่งอยู่ในแถวมานั่ง ด้วยครรภ์แก่เกินกว่าจะเดินมาตามทางเดินยาวกลางโบสถ์ ที่ข้างตัวเธอ เปเป่ ลูกชายวัยสามขวบของทั้งสอง โบกมือให้ผู้เป็นพ่ออย่างตื่นเต้น อบิลาขยิบตาให้เด็กชาย และมาเรียก็ส่งยิ้มอบอุ่นให้สามี

ขอบคุณพระเจ้า อบิลาคิดขณะหันกลับไปราวกับเพื่อรับจอก

อึดใจต่อมา เสียงระเบิดดังหูแทบดับก็สะท้อนไปทั่วมหาวิหารอันงดงามไว้ที่ติ

ในแสงสว่างที่วับขึ้น โลกทั้งใบของเขาระเบิดเป็นเพลิง

คลื่นจากแรงระเบิดดันอบิลาไปข้างหน้าอย่างรุนแรงสู่ราวรับศีลมหาสนิท ร่างของเขาถูกเศษซากหักพังที่รื้อนจัดกับชิ้นส่วนมนุษย์หล่นทับเมื่ออบิลาได้สติอีกครั้ง เขาหายใจไม่ออกอยู่กลางควันทหีบ และชั่วจิตใจหนึ่งเขาไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหนหรือว่าจะเกิดอะไรขึ้น

จากนั้น เหนือเสียงอื่นๆ ที่ดังในหู เขาได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างทุกข์ทรมาน อบิลาตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน และตระหนักด้วยความสยดสยองว่าตนอยู่ที่ใด เขาบอกตัวเองว่าทั้งหมดนี้เป็นฝันอันโหดร้าย เขาชวนเซไปในมหาวิหารที่เต็มไปด้วยควัน ก้าวผ่านเหยื่อแขนขาขาดที่ร้องครวญคราง เดินสะเปะสะปะด้วยความพยายามอย่างสิ้นหวังไปยังบริเวณที่ภรรยากับลูกชายยังนั่งยิ้มอยู่เมื่อไม่กี่อึดใจก่อนนี้

ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้น

ไม่มีแถวม้านั่ง ไม่มีคน

มีเพียงเศษซากหักพังเปื้อนเลือดบนพื้นหินที่ไหม้ดำ

ต้องขอบคุณที่ความทรงจำอันน่าสยดสยองนั้นแตกกระจายไปด้วยเสียงกระดิ่งของประตูปาร์ อบิลาจอยแก้ว โดนิกา ขึ้นมาจิบเร็วๆ สะบัดความดำมืดออกไปอย่างที่เคยจำต้องทำมาแล้วมากมายหลายครั้งก่อนหน้านี้

ประตูปาร์เหวี่ยงเปิด อบิลาหันไปเห็นชายร่างกำยำสองคนเดินโซเซเข้ามา กำลังร้องเพลงเชียร์ของไอร์แลนด์ด้วยเสียงผิดคีย์ และสวมเสื้อฟุตบอลเจอร์ซีย์สีเขียวที่เหยียดตึงเพื่อคลุมพุง ดูท่าการแข่งขึ้นนัดบ่ายวันนี้ ทีมไอร์แลนด์ผู้มาเยือนจะเป็นฝ่ายมีชัย

ถือว่านี่เป็นสัญญาณที่แล้วกัน อบิลาคิดพร้อมกับลุกขึ้นยืน เขาร้องขอบิล แต่สาวเสิร์ฟขยิบตาให้พร้อมโบกมือปฏิเสธ อบิลากล่าวขอบคุณเธอและหันเดินออกไป

“ให้ตายสิวะ!” ผู้เข้ามาใหม่คนหนึ่งตะโกน จ้องเครื่องบินส่งงามของอบิลา “นั่นนักษัตริย์สเปนเลยนะเนี่ย!”

ชายทั้งสองระเบิดเสียงหัวเราะ พร้อมกับพุงกลมามาหาเขา

อบิลาพยายามก้าวหลบเพื่อออกจากร้าน แต่ชายคนตัวใหญ่กว่าคว้าแขนเขาอย่างแรงและดึงตัวกลับไปนั่งบนเก้าอี้หน้าบาร์ “เดี๋ยวก่อนสิ ฝ่าบาท! เราอุตส่าห์เดินทางมาตั้งไกลถึงสเปน ต้องขอดื่มกับพระราชาลักไพนดัล!”

อบิลามองมือสกรปรกของชายผู้นั้นบนแขนเสื้อที่เพ่งริดของตน “ปล่อย” เขาพูดเบาๆ “ผมต้องไปแล้ว”